

ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

30. května 2006^{*}

Ve věci T-198/03,

Bank Austria Creditanstalt AG, se sídlem ve Vídni (Rakousko), zastoupená
C. Zschockem a J. Benincou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené S. Ratingem, poté
A. Bouquetem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Waelbroeckem
a U. Zinsmeisterem, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí úředníka pro slyšení Komise ze dne 5. května 2003 o zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí Komise ze dne 11. června 2002 ve věci COMP/36.571/D-1 – Rakouské banky („Lombardský klub“),

^{*} Jednací jazyk: němčina.

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),**

ve složení J. Pirrung, předseda, N. J. Forwood a S. S. Papasavvas, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. listopadu 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Článek 3 odst. 1 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), stanoví, že pokud Komise zjistí, že je porušován článek 81 ES nebo 82 ES, „může prostřednictvím rozhodnutí požadovat na dotýčných podnicích nebo sdruženích podniků, aby je přestaly porušovat“.

- 2 Článek 20 nařízení č. 17 týkající se profesního tajemství stanoví, že informace získané na základě různých ustanovení tohoto nařízení „smějí být užívány pouze pro účely příslušné žádosti nebo šetření“ (odstavec 1), že Komise a její úředníci a zaměstnanci „nesmí vyrazit informace získané na základě tohoto nařízení, které spadají pod závazek profesního tajemství“ (odstavec 2), a konečně, že tato první dvě ustanovení „nebrání zveřejnění všeobecných informací nebo přehledů, které neobsahují informace vztahující se ke konkrétním podnikům nebo sdružením podniků“ (odstavec 3).
- 3 Podle článku 21 nařízení č. 17 Komise „zveřejní rozhodnutí, která přijme podle článků 2, 3, 6, 7 a 8“ (odstavec 1). Jeho odstavec 2 upřesňuje, že v uvedeném zveřejnění „se uvádějí jména stran a hlavní obsah rozhodnutí“ a že „musí být brán ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství“.
- 4 Rozhodnutí Komise 2001/462/ES, ESUO ze dne 23. května 2001 o mandátu úředníků pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 162, s. 21; Zvl. vyd. 08/02, s. 151) ve svém článku 9 stanoví:

„Pokud je úmyslem sdělit informace, které mohou představovat obchodní tajemství podniku, uvědomí se podnik písemně o tomto záměru a jeho důvodu. Stanoví se doba, po kterou může dotýčný podnik předložit písemné připomínky.

Pokud má dotýčný podnik proti zveřejnění informací námitky, ale zjistí se, že informace není chráněná a může být proto zveřejněná, uvede se toto zjištění v odůvodněném rozhodnutí, které se oznámí dotýčnému podniku. Rozhodnutí určí den, po kterém bude informace zveřejněna. Tento den musí být nejméně jeden týden ode dne oznámení.

První a druhý [pod]odstavec se vztahují přiměřeně i na sdělení informací jejich zveřejněním v *Úředním věstníku Evropských společenství*.“

Skutkový základ sporu

- 5 Rozhodnutím ze dne 11. června 2002, vydaným ve věci COMP/36.571/D-1 – Rakouské banky („Lombardský klub“), Komise konstatovala, že se žalobkyně od 1. ledna 1995 do 24. června 1998 účastnila kartelové dohody s mnoha dalšími rakouskými bankami (článek 1), a z tohoto důvodu se jí rozhodla uložit (článek 3) pokutu (dále jen „rozhodnutí o uložení pokut“), stejně jako ostatním bankám dotčeným tímto řízením.
- 6 Dopisem ze dne 12. srpna 2002 zaslala Komise žalobkyni návrh nedůvěrného znění rozhodnutí o uložení pokut a požádala ji o povolení ke zveřejnění uvedeného znění.
- 7 Dne 3. září 2002 podala žalobkyně stejně jako většina ostatních dotčených bank žalobu na neplatnost proti rozhodnutí o uložení pokut, jež byla zapsána do rejstříku kanceláře Soudu pod číslem T-260/02. Žalobkyně touto žalobou nezpochybňuje

skutečnosti zjištěné Komisí v dotčeném rozhodnutí, ale pouze výši pokuty, která jí byla uložena.

- 8 Dopisem ze dne 10. září 2002 žalobkyně, která vyhověla žádosti o povolení ke zveřejnění ze dne 12. srpna 2002, požádala Komisi, aby zveřejnila rozhodnutí o uložení pokut s tím, že vypustí popis skutkových okolností týkajících se roku 1994, jež jsou obsaženy v jeho oddíle 7, a nahradí oddíly 8 až 12 tohoto rozhodnutí textem, který navrhla.
- 9 Dne 7. října 2002 uspořádaly dotyčné služby Komise schůzku s advokáty všech adresátů rozhodnutí o uložení pokut. Během této schůzky nebylo dosaženo shody o znění, jež má být zveřejněno, s ohledem na námitky uváděné žalobkyní v jejím dopise ze dne 10. září 2002. S odvoláním na tuto žádost zaslal příslušný ředitel generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž dne 22. října 2002 žalobkyni dopis, v němž jí připomněl stanovisko Komise ohledně zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut a zaslal jí revidované nedůvěrné znění tohoto rozhodnutí.
- 10 Žalobkyně se dne 6. listopadu 2002 obrátila na úředníka pro slyšení a požádala ho, aby vyhověl její žádosti ze dne 10. září 2002.
- 11 Přestože se úředník pro slyšení domníval, že uvedená žádost je neopodstatněná, předložil žalobkyni dopisem ze dne 20. února 2003 nové nedůvěrné znění rozhodnutí o uložení pokut.

- 12 Dopisem ze dne 28. února 2003 žalobkyně uvedla, že trvá na své námitce proti zveřejnění tohoto nedůvěrného znění.
- 13 Dopisem ze dne 5. května 2003 předložil úředník pro slyšení revidované nedůvěrné znění rozhodnutí o uložení pokut a rozhodl o zamítnutí námítky žalobkyně proti zveřejnění tohoto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Úředník pro slyšení v souladu s čl. 9 třetím pododstavcem rozhodnutí 2001/462 prohlásil, že toto znění rozhodnutí o uložení pokut (dále jen „sporné znění“) neobsahuje informace, s nimiž má být nakládáno jako s důvěrnými údaji podle práva Společenství.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 14 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 6. června 2003 podala žalobkyně projednávanou žalobu na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES.
- 15 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu téhož dne podala žalobkyně návrh na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí až do vyhlášení rozhodnutí soudu ve věci samé a podpůrně podala návrh směřující k tomu, aby Komisi bylo zakázáno zveřejnit sporné znění až do tohoto data. Tento návrh byl zamítnut usnesením předsedy Soudu ze dne 7. listopadu 2003, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03 R, Recueil, s. II-4879). Rozhodnutí o uložení pokut bylo zveřejněno v Úředním věstníku dne 24. února 2004 (Úř. věst. L 56, s. 1).

¹⁶ Usnesením druhého senátu ze dne 30. března 2004 si Soud vyhradil rozhodnout o námitce nepřipustnosti vznesené Komisí samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 22. července 2003 spolu s věcí samou.

¹⁷ Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil napadené rozhodnutí;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

¹⁸ Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 19 Žalobkyně předkládá na podporu své žaloby šest žalobních důvodů, které vycházejí z porušení čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17, z porušení čl. 21 odst. 2 uvedeného nařízení, z protiprávnosti zveřejnění částí rozhodnutí o uložení pokut týkajících se roku 1994, z porušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102), z porušení zásady rovného zacházení a nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. L 17, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 5), z důvodu dřívějšího zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut na internetové stránce v německém jazyce a konečně z porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 20 Komise se jednak domnívá, že žaloba je nepřijatelná. Uplatňuje zaprvé, že napadené rozhodnutí nemůže být předmětem žaloby, neboť nemá právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně a které podstatným způsobem mění její právní postavení, a zadruhé uplatňuje, že žalobkyně nemá právní zájem. Zatřetí se domnívá, že žalobní důvody vznesené žalobkyní na podporu její žaloby jsou nepřijatelné, což vede k nepřijatelnosti žaloby v plném rozsahu. Krom toho je Komise toho názoru, že žalobní důvody předložené žalobkyní jsou v každém případě neopodstatněné.
- 21 Za těchto podmínek je namístě nejprve zkoumat první dvě námitky nepřijatelnosti vznesené Komisí a poté přijatelnost a opodstatněnost žalobních důvodů předložených žalobkyní.

K námitkám nepřipustnosti vzneseným Komisí

K existenci napadnutelného aktu

— Argumenty účastníků řízení

- 22 Komise z článku 9 rozhodnutí 2001/462 (jehož znění je uvedeno výše v bodě 4) vyvozuje, že rozhodnutí úředníka pro slyšení může být považováno za opatření mající právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně a které podstatným způsobem mění její právní postavení pouze v rozsahu, v němž je tímto rozhodnutím povoleno zveřejnění „obchodního tajemství“ nebo jiných informací, které požívají obdobnou ochranu.
- 23 Komise se domnívá, že rozhodnutí týkající se rozsahu zveřejnění nedůvěrného znění aktu naopak spadá do diskreční pravomoci Komise a nemůže se dotknout právního postavení adresátů rozhodnutí.
- 24 Komise uplatňuje, že žalobkyně neuvedla ani v žádosti zaslané úředníkovi pro slyšení, ani v žalobě žádné obchodní tajemství ani žádnou informaci požívající obdobné ochrany, která by byla obsažena ve sporném znění. Tvrdí, že úředník pro slyšení přijetím napadeného rozhodnutí nikterak nepopřel důvěrnou povahu jakéhokoli údaje, a že toto rozhodnutí tudíž nemůže být aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobkyně.

- 25 Žalobkyně je toho názoru, že napadené rozhodnutí má ve vztahu k ní právně závazné účinky. Podle ní jde dosah napadeného rozhodnutí nad rámec zjištění týkajících se neexistence obchodního tajemství ve sporném znění. Uvádí, že řízení upravené v čl. 9 prvním a druhém pododstavci nařízení 2001/462 zaručuje ochranu obchodního tajemství, zatímco čl. 9 třetí pododstavec tohoto rozhodnutí upravuje nezávisle na otázce existence obchodního tajemství zpřístupnění informací, jež mají být zveřejněny v Úředním věstníku.

— Závěry Soudu

- 26 Podle ustálené judikatury jsou akty nebo rozhodnutími, jež mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a která podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9; rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1992, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Recueil, s. II-2667, bod 28; usnesení Soudu ze dne 9. července 2003, Commerzbank v. Komise, T-219/01, Recueil, s. II-2843, bod 53, a Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 15 výše, bod 31).
- 27 V tomto ohledu nelze přijmout tvrzení Komise, podle nějž napadené rozhodnutí přijaté na základě čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí 2001/462 nemá právně závazné účinky, protože se nevyslovuje k existenci obchodního tajemství nebo jiných informací požívajících obdobné ochrany.
- 28 Článek 9 rozhodnutí 2001/462 směřuje k provedení ochrany informací, o nichž se Komise dověděla v rámci řízení o použití soutěžních pravidel, kterážto ochrana je upravena právem Společenství, po procesní stránce. V tomto ohledu čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17 stanoví, že takto jsou chráněny zejména informace získané na základě nařízení č. 17, na které se vztahuje závazek profesního tajemství.

- 29 Oblast informací, na které se vztahuje závazek profesního tajemství, přitom jde nad rámec obchodního tajemství podniků (stanovisko generálního advokáta C. Lenze předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, 1977). V tomto ohledu je třeba rozlišovat mezi ochranou, kterou je nutné poskytnout informacím, na které se vztahuje závazek profesního tajemství ve vztahu k osobám, podnikům nebo sdružením podniků, které mají právo být vyslechnuty v rámci řízení o použití soutěžních pravidel, a ochranou, kterou je třeba poskytnout takovým informacím ve vztahu k veřejnosti obecně. Povinnost úředníků a zaměstnanců orgánů nevyzrazovat informace, na které se vztahuje závazek profesního tajemství, jež mají k dispozici, uvedená v článku 287 ES a provedená v oblasti pravidel hospodářské soutěže použitelných na podniky čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17, je totiž zmíněna ve vztahu k osobám, jimž čl. 19 odst. 2 uvedeného nařízení dává právo být vyslechnuty. Komise může takovým osobám sdělit některé informace, na něž se vztahuje závazek profesního tajemství, pokud je toto sdělení nezbytné pro řádný průběh šetření. Tato možnost však neplatí pro obchodní tajemství, jemuž je zaručena zvláštní ochrana (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek AKZO Chemie v. Komise, body 26 až 28). Informace, na které se vztahuje závazek profesního tajemství, nemohou naproti tomu být zpřístupněny veřejnosti obecně, bez ohledu na to, zda se jedná o obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace.
- 30 Nutnost takového rozdílného zacházení byla připomenuta rozsudkem Soudu ze dne 18. září 1996, Postbank v. Komise (T-353/94, Recueil, s. II-921, bod 87), který k pojmu obchodního tajemství upřesnil, že se jedná o informace, u nichž nejen zpřístupnění veřejnosti, ale i pouhé předání právnímu subjektu odlišnému od subjektu poskytujícího informaci může závažným způsobem poškodit jeho zájmy.
- 31 První dva pododstavce článku 9 rozhodnutí 2001/462, které odkazují na ochranu obchodního tajemství, se konkrétněji týkají zpřístupnění informací osobám, podnikům a sdružením podniků za účelem výkonu jejich práva být vyslechnuty

v rámci řízení o použití soutěžních pravidel. Pokud jde naproti tomu o zpřístupnění informací veřejnosti obecně prostřednictvím jejich zveřejnění v Úředním věstníku, tato ustanovení se použijí pouze přiměřeně v souladu s čl. 9 třetím pododstavcem rozhodnutí 2001/462. To především znamená, že pokud úředník pro slyšení přijme rozhodnutí na základě tohoto ustanovení, je povinen dbát na dodržování profesního tajemství, pokud jde o informace, jež nevyžadují takovou speciální ochranu, jako je ochrana poskytovaná obchodnímu tajemství, a zejména informace, jež mohou být sděleny třetím osobám, jež mají právo být vyslechnuty ve své věci, avšak jejichž důvěrná povaha brání jejich zpřístupnění veřejnosti.

32 Navíc podle bodu 9 odůvodnění rozhodnutí 2001/462 je „při sdělování informací o fyzických osobách třeba věnovat zvláštní pozornost nařízení [...] č. 45/2001“.

33 Úředník pro slyšení je tudíž povinen dbát na dodržování ustanovení tohoto nařízení, pokud přijímá rozhodnutí, jímž na základě článku 9 rozhodnutí 2001/462 povoluje zpřístupnění informací.

34 Z toho plyne, že pokud úředník pro slyšení přijme rozhodnutí na základě čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí 2001/462, nesmí se omezit jen na zkoumání, zda znění rozhodnutí přijatého na základě nařízení č. 17, které má být zveřejněno, obsahuje obchodní tajemství nebo jiné informace požívající obdobné ochrany. Musí rovněž ověřit, zda toto znění obsahuje jiné informace, které nemohou být zpřístupněny veřejnosti buď z důvodu pravidel práva Společenství, které je specificky chrání, nebo z důvodu, že patří mezi informace, které svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství. Rozhodnutí úředníka pro slyšení tudíž má právně závazné

účinky v rozsahu, v němž se vyslovuje k tomu, zda text, jenž má být zveřejněn, obsahuje takové informace.

35 Tento výklad čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí 2001/462 je slučitelný s čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17, podle nějž „zveřejnění [...] musí brát ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství“. Toto ustanovení, které zdůrazňuje zvláštní ochranu, kterou je nutno vyhradit obchodnímu tajemství, totiž nemůže být vykládáno v tom smyslu, že omezuje ochranu poskytovanou ostatními pravidly práva Společenství, jako je článek 287 ES, čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17 a nařízení č. 45/2001, na ostatní informace, na něž se vztahuje závazek profesního tajemství.

36 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí má právně závazné účinky ve vztahu k žalobkyni v rozsahu, v němž konstatuje, že sporné znění neobsahuje informace chráněné před jejich zpřístupněním veřejnosti. Námitka nepřipustnosti vznesená Komisí, která vychází z neexistence napadnutelného aktu, tedy musí být zamítnuta.

K právnímu zájmu žalobkyně

— Argumenty účastníků řízení

37 Komise je toho názoru, že žalobkyně nemá právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí.

- 38 Zprvė se opírá o důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí úředníka pro slyšení není napadnutelným aktem.
- 39 Zadruhé uvádí, že rozhodnutí o uložení pokut neobsahuje žádnou informaci, která by byla veřejnosti neznámá, neboť nedůvěrná znění oznámení námitek ze dne 10. září 1999 a doplňujícího oznámení námitek ze dne 21. listopadu 2000 v téže věci byla zpřístupněna třetí osobou. Komise zdůrazňuje, že na rozdíl od ostatních adresátů rozhodnutí o uložení pokut nepodala žalobkyně žádnou žalobu u Soudu proti předání těchto znění uvedené třetí osobě.
- 40 Komise je zatřetí toho názoru, že žalobkyně ztratila veškerý zájem na zrušení napadeného rozhodnutí zveřejněním sporného znění v Úředním věstníku. Tvrdí, že podle argumentů uvedených žalobkyní na podporu jejího návrhu na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí je cílem projednávané žaloby co nejdéle zdržet zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut do doby, kdy jejímu generálnímu řediteli bude pohroženo trestněprávními důsledky účasti žalobkyně na kartelové dohodě zvané „Lombardský klub“. Jelikož trestní stíhání zahájená proti vedoucím pracovníkům účastníků této kartelové dohody byla mezitím zastavena, žalobkyně podle Komise ztratila jakýkoli důvod napadnout zveřejnění sporného znění.
- 41 Žalobkyně tyto argumenty zpochybňuje a uplatňuje zprvė, že napadené rozhodnutí v několika ohledech porušuje ustanovení na ochranu jejich individuálních zájmů. Uvádí zejména, že se sporné znění opírá o informace, které Komise získala na základě nařízení č. 17 a na které se vztahuje závazek profesního tajemství podle článku 20 téhož nařízení a článku 287 ES.

— Závěry Soudu

- 42 Účelem ustanovení týkajících se profesního tajemství, jichž se žalobkyně dovolává, je zejména ochrana osob, na něž se vztahuje řízení o použití soutěžních pravidel na základě nařízení č. 17, před škodou, jež může vzniknout ze zpřístupnění informací, které Komise získala v rámci tohoto řízení. Nelze tedy popřít, že žalobkyně v zásadě má právní zájem jednat vůči napadenému rozhodnutí.
- 43 Dále je třeba podotknout, že zveřejnění oznámení námitek uvedených výše v bodě 39 třetí osobou nemá vliv na právní zájem žalobkyně. I kdyby totiž byly informace obsažené v těchto dokumentech totožné s informacemi, jež jsou uvedeny ve sporných částech rozhodnutí o uložení pokut, dosah tohoto rozhodnutí je zcela odlišný od dosahu oznámení námitek. To má dát zúčastněným osobám možnost vyjádřit jejich stanovisko k poznatkům předběžně zjištěným Komisí k jejich tíži. Rozhodnutí o uložení pokut naproti tomu obsahuje popis skutečností, které Komise považuje za prokázané. Zveřejnění oznámení námitek, ať již může zúčastněným osobám způsobit jakoukoli škodu, tedy nemůže zbavovat adresáty rozhodnutí o uložení pokut zájmu uplatnit, že zveřejněné znění tohoto rozhodnutí obsahuje informace chráněné před jejich zpřístupněním veřejnosti.
- 44 Pokud jde o zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut, k němuž došlo po podání žaloby, je třeba připomenout, že zájem adresáta rozhodnutí na napadení tohoto rozhodnutí nemůže být popřen z důvodu, že toto rozhodnutí již bylo vykonáno, neboť zrušení takového rozhodnutí může mít samo o sobě právní účinky, zejména může ukládat Komisi, aby přijala opatření ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudu, a zabránit tak Komisi v opakování takové praxe (rozsudky Soudního dvora AKZO

Chemie v. Komise, bod 29 výše, bod 21, a ze dne 26. dubna 1988, Apesco v. Komise, 207/86, Recueil, s. 2151, bod 16; rozsudek Soudu ze dne 9. listopadu 1994, Scottish Football v. Komise, T-46/92, Recueil, s. II-1039, bod 14; usnesení Soudu ze dne 1. února 1999, BEUC v. Komise, T-256/97, Recueil, s. II-169, bod 18).

- 45 Konečně argumentace Komise, podle níž je cílem projednávané žaloby na neplatnost podané žalobkyní pouze zdržet zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut, aby bylo zabráněno tomu, aby informace, které toto rozhodnutí obsahuje, mohly být použity v rámci trestních stíhání proti jejímu generálnímu řediteli, takže po zastavení těchto řízení rakouskými soudními orgány ztratila jakýkoli právní zájem, není podpořena skutečnostmi obsaženými ve spise. V tomto ohledu vyplývá zejména z usnesení Austria Creditanstalt v. Komise, bod 15 výše (body 44 až 47), že odkaz na uvedená trestní řízení představuje pouze jednu ze skutečností, kterých se žalobkyně dovolává, aby prokázala, že podmínka týkající se naléhavosti odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí je splněna. Žalobkyně přitom ve svém návrhu na vydání předběžného opatření jednak tvrdila, že napadené rozhodnutí jí způsobí škodu i v dalších ohledech. Krom toho skutečnost, že okolnosti, které žalobkyni přiměly k podání návrhu na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, již neexistují, neznamena, že by zanikl právní zájem na jeho zrušení.
- 46 Námitka nepřípustnosti vznesená Komisí vycházející z neexistence právního zájmu musí být tedy rovněž zamítnuta.

K žalobním důvodům předloženým žalobkyní

- 47 Nejprve je třeba zkoumat první dva žalobní důvody žalobkyně vycházející z porušení čl. 21 odst. 1 a 2 nařízení č. 17, poté třetí a šestý žalobní důvod vycházející z protiprávnosti zveřejnění popisu skutkových okolností týkajících se roku 1994,

dále čtvrtý žalobní důvod vycházející z porušení nařízení č. 45/2001 a konečně pátý žalobní důvod vycházející z protiprávnosti dřívějšího zveřejnění německého textu rozhodnutí o uložení pokut na internetu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17

— Argumenty účastníků řízení

48 Žalobkyně uplatňuje, že rozhodnutí o uložení pokut nepatří mezi rozhodnutí, která se povinně zveřejňují na základě čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17. Tvrdí, že podle tohoto ustanovení musejí být zveřejněna pouze rozhodnutí přijatá podle článků 2, 3, 6, 7 a 8 tohoto nařízení a že článek 20 nařízení č. 17 týkající se ochrany profesního tajemství zakazuje zveřejnění jakéhokoli jiného rozhodnutí přijatého na základě tohoto nařízení. Podle ní jsou ustanovení nařízení č. 17 týkající se ochrany obchodního tajemství Komisí (čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17) pravidlem a ustanovení týkající se zveřejňování rozhodnutí (článek 21 nařízení č. 17) výjimkou.

49 Žalobkyně zdůrazňuje, že článek 3 nařízení č. 17 se týká rozhodnutí, jimiž Komise ukládá zúčastněným podnikům, aby ukončily zjištěné protiprávní jednání. Uplatňuje, že rozhodnutí o uložení pokut nemůže být přiřazeno k takovým rozhodnutím, neboť protiprávní jednání skončilo před jeho přijetím. Příkaz ukončit protiprávní jednání uvedený v článku 2 výroku rozhodnutí o uložení pokut je tedy podle žalobkyně bezpředmětný nebo dokonce vůbec neexistuje. Žalobkyně z toho vyvozuje, že zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut v plném rozsahu je zakázáno článkem 20 nařízení č. 17.

50 Komise zpochybňuje přípustnost projednávaného žalobního důvodu a uplatňuje zaprvé, že zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut nevyplývá z napadeného rozhodnutí, ale z čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17. Komise zadruhé podotýká, že žalobkyně již nemůže projednávanou žalobou uplatňovat, že příkaz ukončit protiprávní jednání, který obsahuje článek 2 rozhodnutí o uložení pokut, je protiprávní, neboť tento žalobní důvod, který se nevztahuje na napadené rozhodnutí, ale na rozhodnutí o uložení pokut, byl vznesen opožděně. Komise zatřetí tvrdí, že popis projednávaného žalobního důvodu obsažený v žalobě nesplňuje požadavky čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu.

51 Komise uplatňuje, že popis žalobkyně je v každém případě právně neopodstatněný v rozsahu, v němž jednak tvrdí, že platný příkaz ukončit protiprávní jednání je *condition sine qua non* zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut, aniž by zpochybnila, že toto rozhodnutí takový příkaz obsahuje, a jednak, že článek 21 nařízení č. 17 stanoví odchylku od zásady ochrany profesního tajemství, aniž by tvrdila, že došlo k porušení ochrany profesního tajemství.

— Závěry Soudu

52 Pokud jde o přípustnost žalobního důvodu, z úvah uvedených výše v bodech 27 až 36 zaprvé vyplývá, že argumenty Komise, podle nichž zveřejnění sporného znění nevyplývá z napadeného rozhodnutí a žalobkyně nemá žádný právní zájem na popření obsahu tohoto znění, jsou neopodstatněné. Předložením těchto argumentů totiž Komise nebere v potaz odůvodnění žalobkyně, jímž je právě uplatňováno, že sporné znění obsahuje informace, které vzhledem k tomu, že se na ně vztahuje

profesní tajemství na základě čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17, nemohou být zveřejněny. Zveřejnění dotčených pasáží, proti jejichž zpřístupnění měla žalobkyně námitky z důvodu, že obsahují informace, na něž se vztahuje profesní tajemství, přitom vyplývá z přijetí napadeného rozhodnutí.

53 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že rozhodnutí obsahující příkaz ukončit protiprávní jednání, ačkoli toto jednání již bylo ukončeno, nepatří mezi rozhodnutí, jež musejí být zveřejněna na základě článku 21 nařízení č. 17, nezpochybňuje pouze legalitu příkazu obsaženého v článku 2 rozhodnutí o uložení pokut, ale i výklad článku 21 nařízení č. 17, na němž napadené rozhodnutí spočívá. V tomto smyslu nemůže být její žalobní důvod zamítnut z důvodu, že byl vznesen opožděně. Krom toho by z důvodů hospodárnosti řízení nebylo žádoucí, aby přípustnost projednávaného žalobního důvodu byla podřízena předchozí podmínce, že adresát rozhodnutí o uložení pokut, který chce napadnout jeho zveřejnění, podal žalobu proti příkazu, který obsahuje.

54 Zatřetí popis prvního žalobního důvodu v žalobě je dostatečně jasný a soudržný, neboť umožnil Komisi připravit si zevrubnou argumentaci na její obranu a Soud podle svého názoru může o těchto žalobních důvodech rozhodnout. Popis tohoto žalobního důvodu tedy splňuje požadavky čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

55 První žalobní důvod předložený žalobkyní je tedy přípustný.

56 Pokud jde o opodstatněnost tohoto žalobního důvodu, výklad čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17 zastávaný žalobkyní, podle nějž se toto nařízení týká pouze zveřejňování rozhodnutí obsahujících příkaz ukončit protiprávní jednání, však nelze přijmout. Účelem nařízení č. 17 totiž je, jak vyplývá z jeho bodů odůvodnění, jakož i z čl. 83 odst. 2 písm. a) ES, zajistit dodržování pravidel hospodářské soutěže podniky a oprávnit Komisi, aby za tímto účelem ukládala podnikům povinnost ukončit zjištěné protiprávní jednání, jakož i ukládat pokuty a penále v případě protiprávního jednání. Pravomoc přijímat za tímto účelem rozhodnutí nezbytně předpokládá zjištění protiprávního jednání (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. března 1983, GVL v. Komise, 7/82, Recueil, s. 483, bod 23). Komise tedy může na základě článku 3 nařízení č. 17 přijmout rozhodnutí, které se omezí na zjištění protiprávního jednání, které již bylo ukončeno, pokud má oprávněný zájem tak učinit (výše uvedený rozsudek GVL v. Komise, body 24 až 28). Stejně tak může podle ustálené judikatury uložit pokuty z důvodu protiprávního chování, které již bylo ukončeno (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, 41/69, Recueil, s. 661, bod 175, a rozsudek Soudu ze dne 6. října 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, T-22/02 a T-23/02, Sb. rozh. s. II-4065, body 37, 38 a 131). Rozhodnutí o uložení pokut přijaté na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 přitom nezbytně předpokládá zjištění protiprávního jednání na základě článku 3 téhož nařízení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek GVL v. Komise, bod 23, a výše uvedený rozsudek Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, bod 36).

57 Je namístě dodat, že poslání dohledu, které Komisi svěřují čl. 81 odst. 1 ES a článek 82 ES, nezahrnuje pouze úkol vyšetřovat a potlačovat individuální protiprávní jednání, ale obsahuje rovněž povinnost sledovat obecnou politiku směřující k uplatňování zásad stanovených ve Smlouvě v oblasti hospodářské soutěže a orientovat v tomto smyslu jednání podniků (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 170). Pro plnění tohoto poslání je přitom nezbytné, aby hospodářské subjekty byly zveřejněním rozhodnutí konstatujících protiprávní jednání a ukládajících pokuty informovány o jednáních, jež vedla k represivním zásahům ze strany Komise.

58 Z toho plyne, že povinnost Komise zveřejňovat v souladu s čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17 rozhodnutí, která přijímá na základě článku 3 tohoto nařízení, se vztahuje na všechna rozhodnutí konstatující protiprávní jednání nebo ukládající pokutu, aniž by bylo nezbytné vědět, zda rovněž obsahují příkaz ukončit protiprávní jednání či zda je takový příkaz odůvodněn s ohledem na okolnosti daného případu.

59 Z toho plyne, že první žalobní důvod je neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17

— Argumenty účastníků řízení

60 Žalobkyně se dovolává zásady legality správního postupu, z níž podle ní vyplývá, že Komise může přijímat individuální rozhodnutí pouze podle a v souladu s normou, která představuje právní základ jejího jednání. Žalobkyně tvrdí, že podle článku 21 nařízení č. 17, který je právním základem odůvodňujícím zveřejňování rozhodnutí provádějících pravidla hospodářské soutěže, může být zveřejněn pouze „hlavní obsah rozhodnutí“. Ze vztahu mezi článkem 20 nařízení č. 17, který je pravidlem, a článkem 21 téhož nařízení, který představuje výjimku (viz bod 48 výše), vyvozuje, že ochrana profesního tajemství zahrnuje celé rozhodnutí o uložení pokut a že toto rozhodnutí nesmí být zveřejněno. Je tedy toho názoru, že článek 21 nařízení č. 17 nemůže odůvodnit zveřejnění úplného znění rozhodnutí o uložení pokut.

- 61 Žalobkyně v tomto ohledu podotýká, že v projednávaném případě se sporné znění liší od originálu pouze vypuštěním jmen zaměstnanců dotyčných bank a že toto znění nereprodukuje „hlavní obsah“ rozhodnutí o uložení pokut. Krom toho připomíná, že značná část informací obsažených ve sporném znění byla zpřístupněna Komisi z důvodu dobrovolné spolupráce žalobkyně.
- 62 Žalobkyně Komisi vytýká, že bez odůvodnění zamítla návrh na zveřejnění „hlavního obsahu“ rozhodnutí o uložení pokut, který předložila, a takto z právního hlediska nesprávně postavila naroveň úplné rozhodnutí s jeho hlavním obsahem.
- 63 Žalobkyně se brání argumentaci, podle níž zveřejnění sporného znění bylo nezbytné nejprve pro vyličení povahy, rozsahu, dosahu a institucionalizace kartelové dohody, dále pro znázornění závažnosti a délky trvání této kartelové dohody, jakož i údajného úmyslu zúčastněných osob dopustit se protiprávního jednání, a konečně pro znázornění údajné schopnosti kartelové dohody ohrozit obchod uvnitř Společenství. Popírá, že by Komise byla oprávněna sledovat uvedené cíle tím, že protiprávně zveřejní rozhodnutí o uložení pokut, neboť článek 21 nařízení č. 17 výslovně stanoví pouze zveřejnění hlavního obsahu tohoto rozhodnutí. Žalobkyně podpůrně tvrdí, že uvedených cílů bylo možné dosáhnout rovněž uvedením „hlavního obsahu“ uvedeného rozhodnutí.
- 64 Podle žalobkyně zbavují články 20 a 21 nařízení č. 17 Komise veškeré diskreční pravomoci, pokud jde o možnost zveřejňovat rozhodnutí v plném znění nebo reprodukovat jeho hlavní obsah. Žalobkyně uznává, že Komise má určitou posuzovací pravomoc při určení, co je „hlavním obsahem“ rozhodnutí, ale zdůrazňuje, že v projednávaném případě nebylo v tomto ohledu přijato žádné rozhodnutí.

- 65 Žalobkyně konečně tvrdí, že případná rozhodovací praxe žalované spočívající ve zveřejňování úplného znění rozhodnutí o uložení pokut je protiprávní a nemůže napadené rozhodnutí odůvodnit.
- 66 Komise považuje projednávaný žalobní důvod za nepřipustný. Pokud jde o věc samou, uplatňuje, že je nesprávné tvrzení, podle něž čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 zakazuje zveřejňovat nedůvěrná a úplná znění rozhodnutí, založené pouze na neodůvodněném závěru *a contrario*, podle něž jakékoli zveřejnění, k němuž Komise není povinná, je protiprávní. Článek 21 odst. 2 nařízení č. 17 podle ní není ustanovením, jež má chránit osoby dotčené rozhodnutím, jež má být zveřejněno, ale vychází ze zásady veřejnosti právních aktů, která je vlastní právnímu státu. Mimoto tvrdí, že napadené rozhodnutí s udáním důvodů uvádí, že zveřejnění sporného znění je „nezbytné“ a legální, neboť uvedené znění neobsahuje ani obchodní tajemství, ani případné další důvěrné informace hodné ochrany.

— Závěry Soudu

- 67 Projednávaný žalobní důvod je založen na chybném předpokladu, že veškeré zveřejnění rozhodnutí přijatého na základě nařízení č. 17, které není povinné podle článku 21 uvedeného nařízení, je protiprávní.
- 68 V tomto ohledu je třeba podotknout, že zásada legality, které se žalobkyně dovolává na podporu svého tvrzení, je v právu Společenství uznána v tom smyslu, že vyžaduje, aby sankce, a to i mimotrestní povahy, mohla být uložena pouze v případě, že spočívá na jasném a jednoznačném právním základě (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. září 1984, Könecke, 117/83, Recueil, s. 3291, bod 11).

69 Ze zásady legality však nelze vyvodit zákaz zveřejňovat akty přijaté orgány, pokud toto zveřejnění není výslovně upraveno Smlouvami nebo jiným obecně závazným aktem. Za současného stavu práva Společenství by takový zákaz byl neslučitelný s článkem 1 EU, podle nějž jsou v Evropské unii „rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji“. Tato zásada se odráží v článku 225 ES, který za určitých podmínek zaručuje právo občanů na přístup k dokumentům orgánů. Tato zásada je mimoto vyjádřena zejména článkem 254 ES, který podmiňuje vstup některých aktů orgánů v platnost jejich zveřejněním, a mnoha ustanoveními práva Společenství, která stejně jako čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17 nařizují orgánům zveřejňovat jejich činnosti. V souladu s touto zásadou a při neexistenci ustanovení výslovně nařizujících nebo zakazujících zveřejňování, je možnost orgánů zveřejňovat akty, které přijaly, pravidlem, z něhož existují výjimky v rozsahu, v němž právo Společenství, zejména prostřednictvím ustanovení zaručujících dodržování profesního tajemství, brání zpřístupnění těchto aktů nebo některých informací v nich obsažených.

70 V této souvislosti je namístě upřesnit, že ani článek 287 ES, ani nařízení č. 17 výslovně neuvádějí, na které informace mimo obchodního tajemství se vztahuje závazek profesního tajemství. V rozporu s tvrzením žalobkyně nelze z čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17 vyvodit, že by tomu tak bylo v případě všech informací získaných na základě uvedeného nařízení, s výjimkou těch, jejichž zveřejnění je povinné podle jeho článku 21. Článek 20 odst. 2 nařízení č. 17, který provádí článek 287 ES v oblasti pravidel hospodářské soutěže použitelných na podniky, totiž stejně jako toto ustanovení Smlouvy brání výlučně zpřístupnění informací, „které svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství“.

71 Aby tyto informace spadaly svou povahou pod závazek obchodního tajemství, je nejprve nezbytné, aby byly známy pouze omezenému počtu osob. Dále se musí jednat o informace, jejichž zpřístupnění může způsobit vážnou škodu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám. Konečně je nezbytné, aby zájmy, jež by mohly být

poškozeny zpřístupněním informace, byly objektivně hodné ochrany. Posouzení důvěrné povahy informace tak vyžaduje zvážení legitimních zájmů, které brání jejímu zpřístupnění, a obecného zájmu, který požaduje, aby činnosti orgánů Společenství probíhaly co nejotevřeněji.

72 Zvážení obecného zájmu na transparentnosti jednání na úrovni Společenství a zájmů, které mu mohou odporovat, bylo zákonodárcem Společenství uskutečněno v různých aktech sekundárního práva, zejména nařízením č. 45/2001 a nařízením Evropského parlamentu a Rady ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 13/26, s. 102). Je sice pravda, že pojem „profesního tajemství“ spadá do primárního práva, neboť je obsažen v článku 287 ES, a že sekundární právo nemůže v žádném případě měnit ustanovení Smlouvy, avšak výklad Smlouvy provedený zákonodárcem Společenství ohledně otázky, která v ní není výslovně upravena, představuje významnou indicii o způsobu, jakým má být ustanovení chápáno (stanovisko soudce H. Kirschnera ve funkci generálního advokáta předcházející rozsudku Soudu ze dne 10. července 1990, Tetra Pak v. Komise, T-51/89, Recueil, s. II-309, II-312, bod 34).

73 Je namístě dodat, že bod 9 odůvodnění rozhodnutí 2001/462 sice odkazuje na nařízení č. 45/2001 (viz body 32 a 33 výše), bod 10 odůvodnění však stanoví, že „[t]ímto rozhodnutím by neměla být dotčena obecná pravidla poskytující nebo vylučující přístup k dokumentům Komise“. Komise přijetím tohoto rozhodnutí neměla v úmyslu ani omezit, ani rozšířit podmínky, za nichž má mít veřejnost přístup k dokumentům majícím vztah k provádění pravidel hospodářské soutěže a k informacím v nich obsažených, ve srovnání s tím, co je upraveno těmito nařízeními.

74 Z toho plyne, že pokud taková ustanovení sekundárního práva zakazují zpřístupnění informací veřejnosti nebo vylučují přístup veřejnosti k dokumentům, které tyto

informace obsahují, musí být na tyto informace nahlíženo tak, že se na ně vztahuje závazek profesního tajemství. Pokud má veřejnost naopak právo na přístup k dokumentům obsahujícím některé informace, nelze na tyto informace nahlížet tak, že svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství.

75 Pokud jde o zveřejnění rozhodnutí Komise přijatých na základě nařízení č. 17, z výše uvedeného vyplývá, že článek 20 nařízení č. 17 kromě zpřístupnění obchodního tajemství zakazuje zejména zveřejnění informací, na něž se vztahují výjimky z práva na přístup k dokumentům upravené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 nebo které jsou chráněny jinými pravidly sekundárního práva, jako je nařízení č. 45/2001. Tento článek naproti tomu nebrání zveřejnění informací, o nichž má veřejnost právo se dovědět prostřednictvím práva na přístup k dokumentům.

76 Dále je třeba připomenout, že čl. 21 odst. 1 nařízení č. 17 ukládá Komisi povinnost zveřejňovat její rozhodnutí přijatá na základě článků 2, 3, 6, 7 a 8 tohoto nařízení. S přihlédnutím k výše uvedeným úvahám je namístě vykládat čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 v tom smyslu, že omezuje tuto povinnost na uvedení zúčastněných stran a na „hlavní obsah“ těchto rozhodnutí za účelem zjednodušení úlohy Komise informovat o nich veřejnost, zejména s ohledem na jazyková omezení spojená s jejich zveřejněním v Úředním věstníku. Toto ustanovení naproti tomu neomezuje možnost Komise zveřejnit úplné znění jejích rozhodnutí, považuje-li to za účelné a dovolují-li to její prostředky, s výhradou dodržování profesního tajemství, jak je definováno výše.

77 Komise tedy sice podléhá obecné povinnosti zveřejňovat pouze nedůvěrná znění svých rozhodnutí, avšak k tomu, aby bylo zaručeno dodržování této povinnosti, není nutné vykládat čl. 21 odst. 2 v tom smyslu, že přiznává adresátům rozhodnutí

přijatých na základě článků 2, 3, 6, 7 a 8 nařízení č. 17 zvláštní právo, které by jim umožňovalo podávat námitky proti zveřejnění v Úředním věstníku Komise (a případně na internetové stránce tohoto orgánu) informací, byť nedůvěrných, které nejsou „hlavní“ pro pochopení výroku těchto rozhodnutí.

78 Krom toho zájem podniku, jemuž Komise uložila pokutu za porušení práva hospodářské soutěže, na tom, aby veřejnosti nebyly zpřístupněny podrobnosti o protiprávním jednání, jež mu je vytýkáno, nezasluhuje zvláštní ochranu s ohledem na zájem veřejnosti znát co nejjobšírněji důvody jakéhokoli jednání Komise, zájem hospodářských subjektů vědět, která jednání je mohou vystavit sankcím, a zájem osob poškozených protiprávním jednáním znát jeho podrobnosti, aby mohly případně uplatnit svá práva vůči sankcionovaným podnikům, a s ohledem na možnost tohoto podniku podrobit takové rozhodnutí soudnímu přezkumu.

79 Účelem čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17 tedy není omezit volnost Komise záměrně zveřejnit úplnější znění svého rozhodnutí, než je nezbytné minimum, a zahrnout do něj rovněž informace, jejichž zveřejnění není požadováno, neboť jejich zpřístupnění není neslučitelné s ochranou profesního tajemství.

80 Z toho plyne, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut, aniž by Soud musel rozhodovat o jeho přípustnosti.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti zveřejnění částí rozhodnutí o uložení pokut týkajících se roku 1994, a k šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

— Argumenty účastníků řízení

⁸¹ Žalobkyně svým třetím žalobním důvodem tvrdí, že zveřejnění částí rozhodnutí o uložení pokut, které se týkají roku 1994, je protiprávní jednak z toho důvodu, že Komise neměla pravomoc posuzovat protiprávní jednání, ke kterému došlo v Rakousku v roce 1994, a jednak z toho důvodu, že se výrok rozhodnutí o uložení pokut nevyslovuje k praktikám zjištěným v průběhu roku 1994. Žalobkyně se domnívá, že má na tomto žalobním důvodu právní zájem, neboť tyto okolnosti obsahují informace, které se jí týkají a na které se vztahuje závazek profesního tajemství.

⁸² Žalobkyně uvádí, že v roce 1994 se na Rakousko nepoužil článek 81 ES, nýbrž článek 53 Dohody o evropském hospodářském prostoru (dále jen „EHP“). Článek 56 EHP přitom přiznává Kontrolnímu úřadu ESVO, a nikoli Komisi pravomoc dohlížet na dodržování článku 53 EHP, pokud dotyčné podniky uskuteční více než 33 % svého obrátu v ESVO, což byl případ žalobkyně. Vyvozuje z toho, že Komise nemohla použít nařízení č. 17 na protiprávní jednání proti článku 53 EHS, k nimž došlo v roce 1994, protože jednak neměla pravomoc pro toto období, a jednak body popisující skutkový stav v rozhodnutí o uložení pokut, které se týkají roku 1994, nejsou relevantní ve vztahu k výroku téhož rozhodnutí.

⁸³ Žalobkyně upřesňuje, že Komise nebyla oprávněna zveřejnit skutková zjištění vztahující se k roku 1994, neboť příslušné informace získala na základě článků 11

a 14 nařízení č. 17, a že byla na základě článku 287 ES a článku 20 nařízení č. 17 povinna zachovat profesní tajemství. Uvádí, že sporné znění obsahuje důvěrné informace, neboť uvádí řadu interních dokumentů žalobkyně, které Komise získala na základě nařízení č. 17.

84 Svým šestým žalobním důvodem žalobkyně uplatňuje, že napadené rozhodnutí porušuje článek 253 ES, protože neuvádí důvody odůvodňující zveřejnění částí rozhodnutí o uložení pokut, které se týkají roku 1994. Zdůrazňuje, že ačkoli její žádost na vypuštění těchto pasáží je v napadeném rozhodnutí uvedena dvakrát, toto rozhodnutí nezaujímá žádné stanovisko k této zvláštní žádosti ani k argumentaci na její podporu a omezuje se na odpověď na argument, podle něž může být zveřejněn pouze „hlavní obsah“ rozhodnutí o uložení pokut. Žalobkyně zdůrazňuje, že je namístě odlišit posledně uvedený argument od argumentu ohledně skutečností týkajících se roku 1994.

85 Komise zpochybňuje přípustnost třetího žalobního důvodu, když uplatňuje nejprve, že žalobní důvody týkající se nepoužitelnosti nařízení č. 17 a nedostatku pravomoci Komise, které se vztahují k legalitě rozhodnutí o uložení pokut, byly předloženy opožděně. Pokud jde dále o žalobní důvod týkající se irelevance skutečností, které se vztahují k roku 1994, domnívá se, že žalobkyně nemá žádný právní zájem. Komise je toho názoru, že žalobkyně nemá právní zájem ani ve vztahu k šestému žalobnímu důvodu.

86 Komise tvrdí, že oba žalobní důvody jsou v každém případě neopodstatněné.

— Závěry Soudu

- 87 Stejně jako druhý žalobní důvod vychází i třetí žalobní důvod z chybného předpokladu, že zveřejněny mohou být pouze informace, jejichž zveřejnění je požadováno článkem 21 nařízení č. 17, zatímco všechny ostatní informace získané v souladu s nařízením č. 17 zveřejněny být nemohou.
- 88 Komise je naopak oprávněna zveřejnit úplné znění svého rozhodnutí, pokud neobsahuje informace, na něž se vztahuje ochrana profesního tajemství, jak je definováno výše v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu.
- 89 V tomto ohledu nemůže být zahrnutí skutkových zjištění vztahujících se ke kartelové dohodě do rozhodnutí o uložení pokut podmíněno tím, že Komise má pravomoc konstatovat příslušné protiprávní jednání, nebo tím, že Komise skutečně takové protiprávní jednání konstatovala. Komise je totiž oprávněna v rozhodnutí, jímž konstatuje protiprávní jednání a ukládá sankci, vylicít skutkové a historické souvislosti, do nichž je dotčené jednání zasazeno. To platí i pro zveřejnění tohoto popisu, neboť tento popis může být užitečný k tomu, aby zainteresované veřejnosti umožnil plně pochopit důvody takového rozhodnutí. V tomto ohledu Komisi přísluší posoudit účelnost zahrnutí takových skutečností.
- 90 V projednávané věci nelze v každém případě popřít, že vylicení skutečností předcházejících kartelové dohodě, včetně jednání, ke kterým došlo v roce 1994, umožňuje znázornit povahu a fungování kartelové dohody, a užitečně tak přispívá k pochopení rozhodnutí o uložení pokut.

- 91 Pokud jde o šestý žalobní důvod, z výše uvedených úvah vyplývá, že rozhodnutí o zahrnutí skutečností týkajících se roku 1994 do sporného znění nevyžadovalo žádné zvláštní odůvodnění.
- 92 Z toho plyne, že třetí a šestý žalobní důvod jsou neopodstatněné. Tyto žalobní důvody musejí být tedy zamítnuty, aniž by bylo nutné rozhodnout o jejich přípustnosti.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení nařízení č. 45/2001

— Argumenty účastníků řízení

- 93 Žalobkyně uplatňuje, že sporné znění v mnoha pasážích umožňuje identifikovat fyzické osoby, které se na svůj účet účastnily setkání, jejichž předmětem bylo omezení hospodářské soutěže. Podle žalobkyně je zveřejnění těchto informací v rozporu s ustanoveními nařízení č. 45/2001. Žalobkyně tvrdí, že je oprávněna dovolávat se tohoto porušení nařízení č. 45/2001 vlastním jménem, neboť proti ní mohou být podány žaloby na náhradu škody ze strany dotyčných osob a je na základě pracovního práva povinna poskytnout pomoc svým zaměstnancům.
- 94 Komise je toho názoru, že žalobkyně nemá právní zájem, pokud jde o tento žalobní důvod, z důvodu neexistence tvrzeného porušení jejich práv.

— Závěry Soudu

⁹⁵ Cílem nařízení č. 45/2001 je ochrana fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Žalobkyně, která je právnickou osobou, nepatří do okruhu osob, jejichž ochranu má toto nařízení zaručovat. Nemůže se tedy domáhat údajného porušení pravidel, která stanoví (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 30. června 1983, *Schloh v. Rada*, 85/82, Recueil, s. 2105, bod 14, a ze dne 7. května 1991, *Nakajima v. Rada*, C-69/89, Recueil, s. I-2069, body 49 a 50, jakož i stanovisko generálního advokáta W. Van Gervena předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další*, C-137/92 P, Recueil, s. I-2555, I-2559, body 55 a 56).

⁹⁶ Argumenty žalobkyně vycházející z jejích údajných povinností vůči jejím vedoucím pracovníkům a zaměstnancům podle rakouského práva nemohou tento závěr vyvrátit, neboť se jedná o pouhá nepodložená tvrzení. Tyto argumenty tedy nedostačují k prokázání existence osobního zájmu žalobkyně dovolávat se porušení nařízení č. 45/2001.

⁹⁷ Z toho plyne, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti dřívějšího zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut v němčině na internetové stránce Komise

— Argumenty účastníků řízení

- 98 Žalobkyně uvádí, že Komise v napadeném rozhodnutí oznámila svůj záměr zveřejnit na internetu sporné znění v německém jazyce. Podle žalobkyně je takové dřívější zveřejnění v jediném jazyce v rozporu se zásadou rovného zacházení a porušuje jazykový režim Společenství. Žalobkyně je toho názoru, že toto poškozuje její legitimní zájmy, neboť dřívější zveřejnění sporného znění pouze v německém jazyce dříve a závažněji zasáhlo její zájmy.
- 99 Komise je toho názoru, že žalobkyně tento žalobní důvod dostatečně nedoložila a neuvedla, v čem porušení práva Společenství, jehož se dovolává, nepříznivě zasáhlo do jejího právního postavení.

— Závěry Soudu

- 100 Žalobkyně projednávaným žalobním důvodem zpochybňuje aspekt napadeného rozhodnutí odlišný od určení obsahu sporného znění, a sice zveřejnění tohoto znění v německém jazyce na internetových stránkách před jeho zveřejněním ve všech úředních jazycích Evropské unie v Úředním věstníku.

101 Dřívější zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut v německém jazyce na internetové stránce Komise však nemůže změnit právní situaci žalobkyně. Aspekt napadeného rozhodnutí zpochybněný projednávaným žalobním důvodem tedy není napadnutelným aktem. Žaloba je tedy nepřipustná, pokud jde o tento žalobní důvod.

102 Krom toho je tento žalobní důvod v každém případě neopodstatněný. Komise má mimo rámec zveřejňovacích povinností, které jí jsou uloženy zejména nařízením č. 17, značný prostor pro posouzení, případ od případu, veřejného charakteru, který je třeba dát jejím aktům. Není v tomto ohledu nikterak povinna nakládat s akty téže povahy totožným způsobem. Zásada rovného zacházení především Komisi nezakazuje zpřístupnit texty, jež mají být zveřejněny v Úředním věstníku, ale u nichž ještě nemá k dispozici všechny úřední jazyky, dříve na její internetové stránce v dostupných jazycích nebo v jazycích nejlépe známých zainteresované veřejnosti. V tomto ohledu je skutečnost, že jsou k dispozici pouze některá jazyková znění, dostatečnou odlišností odůvodňující toto rozdílné zacházení.

103 Pokud jde o povinnost zveřejňovat Úřední věstník ve všech úředních jazycích, stanovenou v článku 5 nařízení č. 1, naposledy pozměněného nařízením Rady (ES) č. 920/2005 ze dne 13. června 2005 (Úř. věst. L 156, s. 3), nemůže být porušena zveřejněním, které se neuskutečnilo prostřednictvím Úředního věstníku.

104 Vzhledem k tomu, že je třeba zamítnout všechny žalobní důvody, je namístě žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

- 105 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístež jí uložit náhradu nákladů řízení v souladu s návrhovými žádáními žalované.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. května 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

J. Pirrung

